

ONDERWEG NAAR OMA EN HAAR BIJZONDERE HUIS BEGON HET TE sneeuwen. Geen pluizige, zachte sneeuwvlokjes die vrolijk neerdwarrelden. Nee, deze vlokken kwamen met bakken uit de hemel, gretig om alles onder hen op te slokken. Tegen de tijd dat papa de kleine auto een eenzame bergweg op stuurde die dwars door de donkerste delen van het woud slingerde, lag er al een pak sneeuw van bijna vijftien centimeter en de wolken waren nog lang niet klaar.

Robin zat op de rijdersstoel en probeerde niet uiteen te spatten in een miljoen wriemelende stukjes. Papa had het stuur van de auto nu al kilometers lang zo stevig vast dat zijn knokkels helemaal wit waren. Het laatste wat hij kon gebruiken, was een dosis extra zenuwen van Robin erbovenop.

‘Radio?’ vroeg papa.

Ergens in de laatste anderhalve kilometer was de klassieke rockmuziek waar ze via de radio de hele tijd naar hadden geluisterd overgegaan in een zenuwslopend geruis. Robin had het niet eens gemerkt.

‘Laat dat maar aan je copiloot over.’ Robin draaide aan de knop en zocht aandachtig naar een andere zender. Maar er kwam alleen nog gebrom, dus ging de radio uit.

Papa leunde naar voren in een poging de weg beter te kunnen zien.

‘Zal ik iets neuriën? Of zingen? Nee, ik ga maar niet zingen,’ zei Robin snel. ‘Straks rij je nog van de berghelling af, alleen maar om mij te laten ophouden.’

Papa grinnikte wat en tuurde weer in de verte. ‘Kun jij lezen wat er op dat bord langs de weg staat?’

Robin volgde zijn blik. Een dunne paal stond eigenwijs recht op in de sneeuwstorm. ‘Er staat Enigmaweg. Dat moet hem zijn! Hebben oma en opa hun huis hier gebouwd vanwege die naam?’

Papa reed de smalle weg op en de auto begon te slingeren. Zodra hij de wagen weer onder controle had, antwoordde hij: ‘Nee. Ze mochten de straatnaam zelf kiezen, aangezien die hele weg er nog niet was tot zij hier kwamen wonen.’

‘Wauw.’ Robins fantasie ging meteen aan de haal met dat idee. Stel je voor dat je een straatnaam mocht kiezen! Robin overwoog de Supernovastraat, of de Lichtzwaardlaan... nee, dat kon beter. Robin had zin om een notitieboekje te pakken en er allerlei ideeën in op te schrijven tot er echt iets goeds naar boven kwam. Voor de meeste kinderen zou dit slechts een interessant idee zijn geweest waar ze niet heel veel langer over zouden nadenken, maar Robins brein nam eigenlijk elke vraag even serieus als een ‘Wat wil ik voor lunch?’ en ‘Heb ik nog huiswerk?’

‘We zijn er bijna,’ zei papa. ‘Hou je ogen maar goed open.’

Robin tuurde het donker in. Papa had in al die jaren aardig wat verteld over het Puzzelhuis van opa en oma. Verhalen die meer weghadden van sprookjes dan van echte herinneringen. Zijn ouders, oma en opa Eklund, hadden het huis zelf gebouwd. Het had een plek moeten zijn waar mensen niet alleen kwamen puzzelen en raadsels oplossen, maar waar ze ook helemaal in de puzzel konden opgaan en er onderdeel van zouden zijn. Tegenwoordig waren escaperooms heel populair, maar een miljoen jaar geleden, toen oma en opa nog jong waren... In die tijd was Eklunds Puzzelhuis echt uniek geweest.

Alleen was het nooit opengegaan voor publiek.

Nu woonde oma daar in haar eentje en zag papa haar eigenlijk nooit meer. Robin had haar maar één keer ontmoet, maar herinnerde zich daar niets van. In Robins kamer hing een ingelijste foto van oma met Robin als baby, gekleed in een groen kruippakje. Oma lachte niet op die foto. Ze glimlachte niet eens. Ze stond er eerder bij alsof ze een zak vuile luiers in haar armen had in plaats van een baby. Toch was het vooral de blik in haar ogen die Robin altijd koude rillingen had bezorgd. Oma keek nogal nors naar de camera, alsof ze die met de kracht van haar geest wilde laten exploderen. Geen wonder dat papa en oma elkaar sindsdien niet meer hadden opgezocht.

Dat zou nu allemaal veranderen, want Robin had Het Plan in werking gezet, en daar kon zelfs een onverwachte sneeuwstorm niets meer aan doen.

In de verte doemde een kolossale schaduw op. Dat moest het huis zijn.

‘Ik zie het!’ zei Robin. ‘Eklunds Puzzelhuis!’

‘Maar goed ook,’ zei papa. ‘Ik geloof niet dat we in dit weer nog veel verder hadden kunnen rijden.’

‘Over tien minuten zitten we vast knus naast een haardvuur met een belachelijk grote beker warme chocolademelk,’ zei Robin.

Het bleef maar sneeuwen, waardoor het landschap waziger werd en uiteindelijk helemaal verdween. Tegen de tijd dat ze oma’s lange, boogvormige oprit op reden, was de hele wereld een uitgestrekt wit tekenvel geworden, met precies in het midden ervan die vreemde inktvlekvormige gestalte van het huis.

Robin stapte de warme auto uit en keek omhoog naar Eklunds Puzzelhuis. Het huis torende boven hen uit als een enorme aasgier die een lekker stukje vlees in het vizier had. Door de sneeuw zag Robin nog net de niet bij elkaar passende ramen, een wirwar van torentjes die tot hoog in de hemel reikten en een waterval

van luifels. Iemand had ervoor gekozen dit huis een donkerpaarse kleur te geven. De lampen aan de buitenmuren zaten op de gekste plekken: boven de ramen, op het dak en zelfs naast de kromme schoorstenen. De lichten flakkerden zwakjes, alsof ze elk moment konden dimmen, waardoor het huis in de donkere nachtlucht zou opgaan. Opa en oma hadden het beter het Schaduwhuis kunnen noemen, dacht Robin.

HET HUIS

Het Huis voelde de banden van de auto die over de oprit reed, hoorde de portieren opengaan en weer dichtslaan, gevolgd door het geknerp van laarzen op de veranda. Zo te horen waren het voetstappen van twee personen: de passen van de een klonken jong en vol energie, de andere voetstappen klonken zwaar en bezorgd. Wat betekende dat?

Na vele tientallen jaren was het Huis gestopt met voor zichzelf zorgen. De haken van de muurlampen waren roestig geworden, de open haarden zwart van roet en verwaarlozing. De ooit zo krachtige fundering van het Huis zakte inmiddels in en zuchtte met alle seizoenen mee.

Misschien moest het Huis maar blijven sluimeren. De bezoekers zouden vast gauw weer vertrekken.

En toch. Schaduwen hingen als zware dekens rond de schouders van de oudere bezoeker. Ze hadden wel iets weg van de schaduwen die Savannah Hildegard Eklund met zich meedroeg. Die liep met diezelfde, zware tred.

Muren schudden en hout kraakte toen het Huis toch iets aandachtiger ging kijken.

Was het mogelijk?

Jaaa. O, jazekeer. De man was niemand minder dan Grayson,

de zoon van Savannah en Herbert Kincaid Eklund. Hij was nog maar een kind geweest, de laatste keer dat hij hier was. Het Huis herinnerde zich dat kind, dat altijd grijsde en vuil was, en dat met een plastic hamer achter zijn vader aan liep om te helpen het Huis te bouwen. Die jongen was onder de indruk geweest van alles wat zijn ouders hem hadden laten zien.

Het Huis had hem hele speurtochten laten uitvoeren, had hem uitgedaagd door allerlei speelgoed overal te verstoppen en had ervoor gezorgd dat elke donkere, veranderende gang hem weer veilig en wel zou terugbrengen naar de plek waar zijn vader of moeder over het werk gebogen zat.

En nu was het kind teruggekeerd. Met een eigen kind.

Het Huis ratelde zijn radertjes en zwierde met zijn lieren. Het moest een plannetje smeden. En snel.

ROBIN HAD HUN HELE LEVEN LANG VERHALEN GEHOORD OVER EKLUNDS Puzzelhuis. Papa had er vaak over verteld, en Robin verwachtte een modern kasteel met glas-in-loodramen, kleurige banieren en misschien zelfs een paar pratende kandelaars. (Misschien hadden ze net iets te vaak naar Disneyfilms gekeken.) In elk geval verwachtte Robin een leuk, magisch huis – niet de grote, boze broer van het Haunted Mansion-spookhuis uit de Disney-horrorfilm.

Misschien konden ze beter weer in de auto stappen en naar huis terugkeren. Dwars door de sneeuwstorm rijden leek veiliger dan dat huis binnengaan.

Maar papa kwam naast Robin op de veranda staan en aan zijn gezicht te zien, was het huis op geen enkele manier een teleurstelling. De nerveuze lijnen die zich tijdens de rit diep in zijn voorhoofd hadden gekerfd waren verdwenen. Met grote ogen keek hij vol ontzag omhoog naar het huis. Robins adem stakte even.

‘Het ziet er heel anders uit dan ik me herinner,’ zei papa zacht. ‘Met dat pak sneeuw zie je niet goed hoe groot het huis eigenlijk is.’ Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Vroeger waren er veel meer ramen. En ik herinner me niet dat de hoeken zo schots en scheef waren. Misschien is het huis wat dieper in zijn fundering gezakt. Daar zal ik naar moeten kijken.’

Papa sprak 'fundering' uit zoals andere mensen dat deden met woorden als 'chocolade', 'nieuwe Marvelfilm' of 'zomervakantie'.

Bubbeltjes hoop vormden zich in Robins keel. 'Ramen verdwijnen niet zomaar, pap,' zei Robin met een por tegen zijn arm.

Papa lachte. Een échte lach! 'Met dit huis weet je dat maar nooit. Toen ik hier woonde, konden hele gangen zomaar verdwijnen of juist verschijnen.'

'Je was toen nog best jong, toch?' Robin wilde niet meteen alle logicaatjes opentrekken om een punt te maken, maar er zaten overduidelijk wat gaten in papa's herinneringen. Gangen konden niet verdwijnen of verschijnen. 'Je hebt vaker gangen gebouwd. Je weet hoe ze werken.'

Papa schudde zijn hoofd, maar hield niet op met glimlachen. 'Ik heb aan wel honderd huizen gewerkt, maar er is geen enkel huis zoals dit. Dit is een heel speciale plek, Robin. En ik ben blij dat ik je deze plek eindelijk kan laten zien.' Hij boog naar voren en drukte een kus op Robins met sneeuw bedekte hoofd.

Robin tuurde door half dichtgeknepen ogen naar het huis. Misschien had het dankzij papa nu wel een iets majestueuzere glans gekregen.

'Druk jij maar op de bel,' zei papa, met die gewiekste ondertoon die zijn stem altijd kreeg als hij iets van plan was, zoals een afgrijselijk slechte woordgrap. Zo fijn om dat weer te horen!

Robin zocht naar de deurbel en verwachtte een simpel knopje met daarna misschien een onheilspellende *ding-dong*. Maar in plaats daarvan zat er een heel knopjespaneel. Niet zo'n modern keypad met achtergrondverlichting waarop je een toegangscode moest intoetsen. Naast de deur zaten een heleboel toetsen met sierlijke alfabetletters erop, die in cirkelvorm van A naar Z liepen. Het paneel was ook nog eens versierd met blaadjes en meer. In het midden stond met glimmende koperen letters: VOER WACHT-
WOORD IN.

‘We hebben een wachtwoord nodig om aan te bellen,’ zei Robin verrukt. ‘Weet jij het wachtwoord?’

Papa snoof. ‘Probeer “skateboard” eens. Dat was als kind mijn lievelingswachtwoord. Maar er zijn honderden woorden die werken, en elk woord zorgt voor een ander melodietje van de bel. Mijn vader zei dat sommige woorden zelfs heel speciale dingen veroorzaakten, maar zo eentje heb ik er nooit gevonden voordat ik werd weggestuurd.’

Robin was zo nieuwsgierig naar de deurbel dat papa’s woorden niet doordrongen. Voorzichtig toetste hen de letters in van het woord ‘skateboard’ en er klonk een klikgeluid. Na de laatste D drukte Robin op de knop onder de tekst.

Een reeks heldere tonen klonk van diep uit het huis: een vloeiende lijn muzieknoten, gevolgd door een snel gerinkel, alsof een skateboarder over een reling reed en aan het einde afsloot met een ollie.

Papa zuchtte blij. ‘Precies zoals ik het me herinner.’

Robin wilde meteen allerlei andere woorden proberen. Hoe zou ‘pizza’ klinken? Of ‘kat’? Of ‘perigeum’? Of ‘astrodynamica’?

Maar toen dacht Robin ineens weer aan oma. Eindelijk het huis zien was geweldig, maar oma? Robin zou haar voor het eerst ontmoeten; die ene keer als baby telde eigenlijk niet mee. Ook papa had oma jarenlang niet gezien. Dit werd óf een familiereünie die als script kon dienen voor een gezapige kerstfilm, of het draaide uit op een bloedbad.

Papa’s verhalen over oma konden altijd in twee categorieën verdeeld worden. Speelden ze zich af in de tijd voordat opa stierf, dan was oma iemand die heel precies, veeleisend en ongelooflijk slim was. Speelden ze zich af na die tragische gebeurtenis, dan was ze precies, veeleisend en ongelooflijk slim, maar vooral ook afstandelijk, kil en kritisch.

Hmm... Het leek steeds meer de kant van het bloedbad op te gaan.

Al was oma aan de telefoon beleefd genoeg geweest; zowel die keer dat ze papa belde om hen allebei uit te nodigen voor de voorjaarsvakantie als die keer dat Robin haar stiekem had gebeld om haar over te halen papa te bellen.

Soms moest je dingen gewoon naar je hand zetten.

Papa wist nog steeds niet dat Robin deze hele reis had bedacht en geregeld. Dat mocht hij ook niet te weten komen. Nooit. Hij had alleen maar met dit hele avontuur ingestemd omdat zijn moeder 'een poging deed' en ze 'misschien, na zo veel tijd, eindelijk is veranderd'. Het zou hem enorm veel verdriet doen als hij de waarheid ontdekte, en papa's hart breken was beslist géén onderdeel van Het Plan.

De vrolijke tingels van de deurbel vielen stil. Wist Robin maar wat meer over oma.

Die gedachte was Robins hoofd nog niet binnengedrongen of de enorme voordeur zwaaide open en toonde de gloeiende ingewanden van het huis. En tegen die gloeiende achtergrond stak het meest imposante silhouet af dat Robin ooit had gezien.

Oma was bijna net zo lang als papa, maar anders dan hij stond ze niet voorovergebogen of met een ingezakte houding. Ze stond erbij met een kaarsrechte rug, als een of andere Noorse strijdgodin, in een gladde zwarte broek en een grijs gebreid kabelvest met knopen in de vorm van een oeroude levensboom. Een lange witte vlecht hing tot op haar onderrug.

Savannah Hildegard Eklund. Oma.

Robin kon eerst niets uitbrengen van schrik, maar ontdekte toen dat er een pluizige, zachte kitten aan oma's schouder vastgeklampt zat die haar in haar oor wilde bijten.

'Au,' zei oma, die de kitten van haar vest trok. Het diertje wilde haar hele vest meenemen, maar uiteindelijk trokken de nageltjes maar één haaltje in de schouder.

'Fijn om jou ook weer eens te zien,' zei papa, die de klauw van

het katje voorzichtig losmaakte. 'Ik had nooit gedacht dat jij nou zo'n kattenmens zou zijn.'

Oma blies een plukje haar uit haar gezicht. 'Heel grappig, Grayson. Je zult ongetwijfeld tot de conclusie zijn gekomen dat het dier niet van mij is.' Ze hield de katten van zich af alsof het beestje radioactief was.

'Ik had wel zo'n vermoeden, ja,' zei papa, die zich tot Robin wendde. 'Maar hé, dit hier is mijn kind, Robin. Die kan jou vast wel helpen met dat katje.'

'Robin,' zei oma met een knikje.

Geen knuffel, geen stille tranen nu ze na al die jaren met elkaar waren herenigd. Geen uitbarsting van verontschuldiging of de nadrukkelijke mededeling: 'Mijn grote, rare puzzelhuis is jouw grote, rare puzzelhuis.'

Aan de andere kant was 'Robin' al beter dan 'Au' en werden ze al vriendelijker behandeld dan de arme katten. Zijn pootjes maaiden door de lucht in een wanhopige poging iets vast te grijpen.

'Fijn om je te zien, oma.' Robin ritste hun drijfnapte jas los en nam het mauwende katje uit oma's uitgestoken hand aan. 'Wie is er een venijnig klein monster? Ja, dat ben jij!'

Een meisje van ongeveer Robins lengte stak opeens haar hoofd om de deuropening. 'Mevrouw Eklund, hebt u misschien... O, dáár is Slingertje! *Fieeuw!* Ik was al bang dat hij weer zoek was. Laatst nog is hij in een keukenkastje gekropen en dook hij pas rond etenstijd ineens weer op. Weet u nog? Toen u de tafel wilde dekken.'

Robin zag het al helemaal voor zich en moest een lach inslikken.

'Lily, dit is mijn zoon, Grayson, en zijn kind, Robin. Grayson en Robin, mag ik jullie voorstellen aan Lily Ishioka. Zij en haar katten logeren bij mij terwijl haar moeder de berg afzoekt naar een groep verdwaalde wandelaars.'

De manier waarop oma het woord 'katten' uitsprak, bevestigde Robins 'radioactieve' theorie.

‘Hoi,’ zei Robin tegen Lily. ‘Ik ben dol op katten. Dus dit is Slingertje?’

Lily praatte supersnel, alsof ze niet wist hoeveel tijd ze kreeg om haar verhaal af te maken. ‘Zijn officiële naam is Slinger, zoon van Zwerver. We hebben gekozen voor Slinger omdat hij overal maar rondslingert. Mama en ik zijn al een paar keer bijna op hem gaan staan, over hem gestruikeld of van de trap gevallen, maar gelukkig voelden we hem steeds nog net op tijd onder onze voeten. Zijn moeder, Zwerver, is mijn kat. We wisten niet dat ze zwanger was toen we haar adopteerden, en nu hebben we zes katten in plaats van één. Echt een koopje.’

‘Ja, echt een koopje...’ mompelde oma.

Slinger lag tegen Robins borst aan te spinnen en priemde heel kleine nageltjes in Robins huid. En spinde nog wat meer. Robins hart zwol op en vulde zich met warmte. ‘Wil jij hem ook even vasthouden, pap?’

‘Zullen we hem maar aan Lily geven om vast te houden, dan kunnen jij en ik de tassen uit de auto halen. Als we te lang wachten, is alles bedolven onder een dikke laag sneeuw.’

Robin keek door de deuropening naar de auto en huiverde. De sneeuw had de kofferbak al opgeslokt. ‘Je kunt beslist niet naar buiten gaan in die belachelijke jas,’ zei oma afkeurend. ‘Misschien dat je iets aan die veel te dunne jas hebt in Seattle, maar niet hier. Niet zo hoog in de bergen.’ Ze liep met grote passen naar de kast in de hal. Even later keerde ze terug met een donkerblauwe wollen jas die veel te groot leek voor Robin – of eigenlijk voor bijna iedere twaalfjarige – en die zelfs te groot was voor oma. Het was wel een coole jas, iets wat een zeeman misschien zou dragen om op het dek van een schip warm te blijven tijdens een storm. In haar andere hand hield oma een felblauwe sjaal die versierd was met een abstract patroon.

Robin gaf Slinger aan Lily. Die nam het wurmende katje over

en maakte er een grappige buiging bij. Grappig en raar. Gelukkig hield Robin wel van raar.

Oma drapeerde de sjaal rond Robins nek en hield de wollen jas open. Robin trok de jas snel aan en verdween er bijna in. Heerlijk warm! De jas rook naar pepermunt en dennennaalden. Robin ademde diep in. Was dit misschien opa's jas geweest?

Oma wendde haar blik bijna onmiddellijk van Robin af. 'Goed zo. Robin haalt de tassen. Lily, jij brengt het katje terug naar zijn moeder en broertjes en zusjes in de bibliotheek. Grayson, jij komt met mij mee en helpt me met het avondeten.'

Het waren mededelingen, geen vragen of verzoeken. En niemand ging ertegen in.

Robin waggelde in de veel te grote jas terug de sneeuwstorm in en werd bijna verblind door de gigantische sneeuwvlokken.

Robin zocht naar handschoenen in de jaszakken, maar ontdekte in plaats daarvan twee kleine, ingepakte snoepjes – pepermuntjes, aan de vorm te voelen – en een opgevouwen papiertje. Waarschijnlijk een oude kassabon, als opa ook maar een beetje op papa leek. Het papiertje was niet leesbaar zo in het donker in de sneeuw. Robin stopte het terug in de zak en rende naar de auto, pakte de tassen en sleurde ze mee terug het huis in, zonder nog te denken aan de pepermuntjes en het papiertje.

HET HUIS

Het kind, Robin, had iets uit de jaszak gehaald. Uit de jaszak van Herbert Eklund. Een opgevouwen papiertje.

Was het mogelijk?

Na al die jaren?

ROBIN LIET DE TASSEN BINNEN IN DE HAL OP DE GROND PLOFFEN EN STAMPTEN de sneeuw van hun laarzen. Hoe ging die voordeur dicht? Dat kolossale gevaarte was meer dan een halve meter dik! Maar zodra Robin aan de deur begon te trekken, nam het Huis die taak over. De deur zwaaide met een boog terug en viel met een gewichtige *ka-doenk* achter Robin in het slot. Een verborgen mechanisme begon meteen druk te ratelen en te klikken, alsof er allerlei geheimzinnige dingen gebeurden.

Robin staarde naar de deur en had het sterke gevoel dat je die niet zomaar zou kunnen openen als de deur het daar niet mee eens was.

Als je de voordeur van hun appartement in Seattle opende, kwam je in een halletje dat altijd volstond met schoenen en tassen en vochtige paraplu's. Daar moest je je elke keer weer een weg doorheen banen als je naar binnen of naar buiten wilde. In oma's huis was de hal juist enorm. Het leek wel een zaal, met een heel hoog plafond en niet één, maar drie aparte trappen naar de volgende verdieping. De houten balustrade sméekte om een hand die over de reling streek. Of beter nog: een paar billen. Robin had er altijd al van gedroomd om over zo'n lange trapleuning naar beneden te roetsjen, zoals een kind in een film. Zou het universum die wens hier in vervulling laten gaan?